

HETTY LUITEN

Uit evenwicht

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

**Copyright © 2022 voor deze uitgave
Grote Letter Bibliotheek, Deventer**

Opmaak Nyvonco, Heerhugowaard

ISBN 9789036439794

NUR 344

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer**

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij Z&K in Utrecht, onderdeel van VBK Media
Copyright © 2022 Uitgeverij Zomer & Keuning**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

'Si! Si! Naturalmente. D'accordo. Si. Mille grazie. Ciao!' Met fonkelende ogen legde Cynthia de hoorn op het toestel. *'Yes!'* siste ze en sloeg van vreugde met haar vlakke hand op haar bureau. *'Yes!'* Het liefst maakte ze een rondedansje, maar dat ging helaas niet. Niet overdag, als ze de koele, zakelijk accountmanager Export was. Ze streek glimlachend over haar strak naar achteren gekamde blonde haren, die in een knotje bijeengebracht waren boven op haar hoofd. Daarna duwde ze haar moderne groenblauwe bril beter op haar neus. Ze had de opdracht! Ze had hem binnen! Italië was gevallen. Voor haar charme? Voor haar overredingskracht? Voor haar vakbekwaamheid? Het maakte niet uit. Ze had de opdracht binnen. Daar ging het om. Haar grootste opdracht tot nu toe!

Ze had zin de directeur te bellen om hem dit grote nieuws te vertellen, maar ze besloot het niet te doen. Dat paste niet bij een zakenvrouw die haar emoties, uiterlijk in elk geval, altijd onder controle had.

Een mail zou ze hem echter wel sturen. Ha! En de chef verkoop, de boekhouder, de... Ze moest een vergadering beleggen. Er moesten

afspraken gemaakt worden over het hoe en waarom en vooral het wanneer van de diverse zendingen naar Italië. Wow! Ze was echt in de wolken en streek in gedachten verzonken een pluusje van de mouw van haar donkergrijze colbertje.

Twee jaar werkte ze nu bij Karpets diem. Twee jaar van ploeteren en zwoegen om zich in te werken, om contacten te leggen met vooral buitenlandse kopers. Twee jaar van zich verdiepen in alle mogelijke soorten, materialen en kwaliteiten van karpets – vloerkleden dus. Naar beurzen reizen, zich voorstellen en zakelijk opstellen en vooral laten zien dat ze van wanten wist en dat ze zich aan haar afspraken hield, dat ze betrouwbaar was en dat ze het kon.

Ze glimlachte. Vooral aan dat laatste werd in het begin nogal eens getwijfeld. Haar voorganger was een man geweest en er waren klanten die haar fronsend bekeken hadden, die het niet zagen zitten met een vrouw zaken te doen. Die lieten zich liever door haar voorzien van koffie, eventueel was ze geschikt als gezelschapsdame bij een lunch of diner, maar niet om mee te onderhandelen. Cynthia Vossen liet echter niet met zich sollen. Ze had meteen haar functie

duidelijk gemaakt en zich niet als loopmeisje laten gebruiken. Dit was de eerste kroon op haar werk! Eerste, want ze was ervan overtuigd dat er meer zouden volgen.

Natuurlijk had ze in die twee jaar al een aantal orders binnen kunnen halen, maar zo'n grote als deze en dan ook nog bij een nieuwe klant, dat was nog niet eerder gebeurd. Ze legde haar handen op het toetsenbord van haar computer en merkte dat ze trilden. Nou en? Was het onzakelijk om opgewonden te zijn bij het binnenslepen van zo'n grote opdracht? Zou een echte zakenman niet iets dergelijks voelen wanneer hij dit succes had? En trouwens, wat deed het ertoe? Zij was geen man, integendeel, ze was op en top vrouw en daar schaamde ze zich echt niet voor.

Haar blik gleed door de glazen wand die haar kamer scheidde van de grote afdeling, waar typistes en administratieve krachten hun werk zaten te doen. Opeens zag ze het hoofd Personeelszaken met grote passen door de ruimte lopen. Gevolgd door een man van eind dertig, die ze nog niet eerder gezien had. Een aantrekkelijke man, slank, vlot gekleed. Hij droeg een kostuum en het was duidelijk een kostuum van goede kwaliteit en het zat hem als gegoten. Hij

maakte een sympathieke indruk en Cynthia kon het niet laten hem met haar ogen te volgen. Zou hij hier komen werken? Ze zag hoe ook hij door de ruimte keek en plotseling haar in het vizier kreeg. Ze glimlachte en boog zich toen snel over haar toetsenbord om hem niet het gevoel te geven dat ze in hem geïnteresseerd was. Toch keek ze weer op. Ze voelde hoe haar wangen kleurden, want al kon ze geen woord verstaan van wat het hoofd PZ tegen de man zei, ze wist precies wat hij hem over haar vertelde. 'Onze accountmanager Export, single, maar koud als ijs, onze ijskoningin dus.' Nog een blik van de onbekende man, toen was zijn aandacht voor haar voorbij.

Ijskoningin. Ze had het woord opgevangen toen ze op het toilet zat. Voor de spiegel stonden twee vrouwen zich op te maken en ze hadden het over haar! Ze wisten niet dat Cynthia in een van de toiletten was. 'Ijskoningin' hadden ze haar genoemd. Omdat ze niet voor de charmes van het hoofd van de afdeling personeelszaken was gevallen, die blijkbaar al heel wat relaties met vrouwelijke werknemers gehad had. Het woord sneed haar door de ziel en wekte herinneringen op. Opnieuw voelde ze de pijn van drie jaar geleden die haar op dat

moment het gevoel had gegeven dat haar leven voorbij was.

Met deze baan, in een andere woonplaats en met een compleet andere functie dan ze gewend was geweest, had ze geprobeerd een nieuwe start te maken, een nieuw leven op te bouwen. Daarin was alleen geen plaats voor het hoofd Personeelzaken en dus was ze de ijskoningin. Aan de gelaatsuitdrukking van de vreemde man had ze net gezien dat hij het nu ook wist. Maar het was zo bezijden de waarheid!

Ze keek grimmig naar buiten, waar de zon stralend scheen. Oké, het ging haar goed af koel en zakelijk te zijn. Ze genoot van de afspraken, contacten, gesprekken, ontmoetingen op beurzen. Ze genoot van de kostuums die ze op haar werk droeg. Een jasje en een broek. Vaak in de kleuren zwart of grijs. Een heel enkele keer in bordeauxrood. Ze hield van de vele schoenen met hak die ze voor haar werk had aangeschaft. Haar koele en zakelijke uiterlijk en houding brachten ook afstandelijkheid met zich mee. Iets waar ze geen bezwaar tegen had. Ze zat inderdaad niet te wachten op een nieuwe relatie en al helemaal niet met iemand die getrouwd was, zoals het hoofd Personeelszaken! Maar

diep vanbinnen was ze precies het tegenovergestelde. Daar was ze hartstochtelijk, gepassioneerd en vooral geëmotioneerd. Niets koel en zakelijk, maar uitsluitend gevoelsmens. Die natuurlijk ooit, als de pijn niet meer zo voelbaar was, heel graag een nieuwe relatie wilde beginnen. Al zou dat er waarschijnlijk nooit meer in zitten...

Het verraste haar dat ze de pijn weer zo duidelijk voelde. Ze dacht dat ze er wel aardig overheen was. Drie jaar was een lange tijd en vooral in de laatste twee jaren was er zo veel gebeurd door deze nieuwe baan in een totaal nieuwe omgeving. Toch zat het verdriet er duidelijk nog. Ze zuchtte even, maar toen ze haar blik weer naar haar bureau wendde en ze de aantekeningen zag die ze gemaakt had van het telefoongesprek met de Italiaanse klant, maakte haar hart weer een sprongetje van blijdschap. De order. De grote opdracht!

Ze dacht even na en schreef toen een mail aan de hoofden Inkoop en Verkoop en aan de accountmanager Import en nodigde hen uit 's middags om twee uur bij haar op haar kamer te komen voor een korte bespreking. De directeur stuurde ze een korte, zakelijke mededeling per e-mail. Vervolgens zocht ze het telefoonnum-

mer op van hun agent in Italië, die natuurlijk ook moest weten wat Compagnia Tappeti net bij haar besteld had. Zij zouden immers het directe aanspreekpunt zijn als er iets mis ging met de karpetten. Zij zaten in de buurt en Cynthia was maar zelden in Italië.

Ze strekte haar hand uit naar de telefoon en glimlachte. Ze had duidelijk grote voorde-
ringen gemaakt. Ze sprak al Italiaans voor ze hier kwam werken, maar ze wist nog goed hoe eng ze het vond naar Italië te bellen, bang als ze was dat ze hen misschien niet verstond of dat zij haar niet verstonden. Nu greep ze zonder aarzelen de telefoon en belde ze zelfs met mensen die ze nog nooit gezien had.

Een korte klop op de deur deed haar opkijken. Meneer Ratsma, de directeur, kwam opgewekt binnen, direct gevolgd door de slanke, knappe man. ‘Cynthia, wat geweldig!’ Meneer Ratsma kwam met uitgestoken hand op haar af.

Ze kwam snel overeind, streek haar broek glad en liep om het bureau heen.

‘Gefeliciteerd. Wat een geweldig bericht. Tienduizend karpetten. Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?’

Ze lachte, maar hield zich in. Zakelijk, koel. Toch kon ze niet voorkomen dat haar blauwe

ogen licht twinkelden. Ze knikte om hem te bedanken voor de felicitatie. ‘Leuk dat u even persoonlijk langskomt.’

‘Bij zo’n opdracht? Dat spreekt vanzelf. We moeten er zelfs het glas op heffen, vind ik. Dus als je vanavond tijd hebt? Dit is trouwens mijn zoon.’ Hij wees naar de man naast hem. ‘Jakob.’

‘Uw zoon?’ Even gingen haar wenkbrauwen omhoog, ze wist helemaal niet dat hij een zoon had, toen drukte ze de hand die haar werd toegestoken.

Een paar donkerbruine ogen keken haar ondeugend aan, een glimlach hing rond zijn lippen. ‘Ja, ik ben Jakob Ratsma. Ik heb tien jaar in Amerika gewoond, maar nu ben ik van plan me hier te gaan vestigen.’

‘Zonder je mail was ik ook wel met hem langsgesproken,’ zei de directeur glimlachend, ‘want ik wil hem graag aan iedereen voorstellen. Maar over vanavond... Komt het uit om dan iets met ons te drinken? Kun je meteen ook wat uitgebreider met mijn zoon kennismaken.’

Ze aarzelde. Het was donderdag. De dag waarop ze altijd naar fitness ging.

‘Een uur of negen, Oranjehotel,’ drong meneer Ratsma aan.

‘Prima. Ik ben er,’ zei ze met een glimlach.